

ДЖАНИ РОДАРИ КАРПИЯНИТЕ И КУЛАТА В ПИЗА

Превод от италиански: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Сутринта на четвърти юни Карлето Паладино се шляеше както обикновено из площада и предлагаше на туристите да си купят значки с изображението на наклонената кула или самата кула в миниатюра. В един миг, когато спореше разгорещено за цената, той вдигна очи към небето и видя някакъв тайнствен предмет да се приближава към Земята със застрашителна бързина.

— Погледнете! Летящ диск!

Всички вдигнаха глави и също закрещяха:

— Ето го, ето го!

— Това са марсиани!

— Да бягаме, докато не е късно!

— Спускат се право на площада! — крещяха всички, естествено на различни езици, но решението им беше еднакво: буквално в няколко секунди площадът опустя.

Избягаха всички, освен Карлето Паладино. Той продаваше фигурки на наклонената кула, изработени от мрамор, гипс и алабастр. Мъничките кулички тихо си лежах в амбулантния му куфар, който той винаги носеше със себе си.

„Ами ако внезапно се спъна и падна? — помисли той. — Ако си изпочупя стоката, кой ще ми помогне да възстановя загубите? Никой. Това е безумие — да се тича с пълен куфар. Нека долетят. Ако вие, господа марсиани, искате да се полюбувате на нашата кула — ето ви я. Наклонена, но все пак прекрасна. А може би ще си купите и сувенир?“

Докато Карлето, без да бърза, обмисляше създалото се положение, летящият диск се спря, замря на двеста метра от Земята, после леко се полюля и започна плавно да се спуща. Люкът се отвори и оттам се показа чужденец в сребрист скафандър. Очевидно пришълецът бе много добре възпитан, щом можа на най-чист италиански език да произнесе:

— Уважаеми дами и господа, молим да ни извините за причиненото безпокойство. Ние долетяхме от планетата Карпа, която се намира на разстояние тридесет и седем светлинни години от вас, и разчитаме да престоим на Земята само няколко минути. Нямаме оръжия, нямаме никакви агресивни намерения!

Гласът, усилен от невидим високоговорител, повтори няколко пъти своето обръщение към земните жители. Туристите, продавачите

на сувенири, хлапетата и тия, които просто зяпаха наоколо, излязоха от своите прикрития и нерешително се приближиха.

Внезапно се чу рев на сирена, после пак и пак. Някой бе позвънил на полицията, а друг, също така съобразителен — на пожарната команда. Пожарникари и полицаи мълниеносно обградиха летящия диск с плътен кордон. Те пропуснаха само кмета на Пиза, който пристигна светкавично, за да се справи с положението.

Кметът смело пристъпи напред и се обърна към пришълците с кратка реч.

— Драги гости, ние сме щастливи да ви приветствуваме в древния и знаменит град Пиза. Ние оценяваме благородството на вашите намерения и искрено съжаляваме, че вие толкова бързате. Ако ни бяхте предупредили по-рано, щяхме да ви организираме посрещане, достойно...

— Благодарим ви — отвърна карпиянинът в сребрист скафандър. — Вие напразно се безпокоите. Работата ни е за най-много петнадесет минути.

И той леко се спусна на Земята. След него се появиха още четирима. Всички те се отправиха към наклонената кула и започнаха да я почукват, като че ли искаха да се уверят не е ли куха.

Разговаряха помежду си на някакъв непознат език. Ако се съдеше по скафандрите им, изглеждаха напълно прилично: два крака, две ръце, едва глава. Възможно е да имаха антени, но никому не се удаде да ги разгледа.

Кметът се приближи към първия чужденец (изглежда, че той беше преводачът) и запита:

— Не бихте ли искали да установите връзка с нашето правителство, с нашите учени и журналисти?

— Че защо? — на свой ред запита онзи. — Необходимо ли е да безпокоим толкова важни лица. Ние просто ще вземем кулата и ще отлетим.

— Ще вземете... какво?

— Кулата.

— Господин полицейски комисар! — закрещя кметът. — Елате тук. Чухте ли какво каза той?

Полицейският комисар, който отлично чу всичко, сне шапката си, а после, силно объркан, отново я нахлупи на главата си.

— Аз не съм ви разбрал правилно. Вие искахте да кажете, че ви интересува нашата кула. Бихте искали да я разгледате, да се изкачите до върха ѝ...

— Наистина ли допускате, че ние извършихме толкова далечно пътешествие само да погледнем вашата наклонена кула? Ние долетяхме, за да я вземем и да я отнесем на Карпа. Виждате ли там госпожата?

Той посочи един от четиримата чуждоземци, които бавно обикаляха кулата, сякаш искаха да я измерят.

— Това е госпожа Бол. Тя живее в град Дзуп, столица на Карпиянската република.

— Добре, но какво отношение има госпожа Бол към темата на вашия разговор?

— Съвсем непосредствено — отвърна карпиянецът. — Именно заради нея прилетяхме тук. Ако позволите, ще ви разкажа всичко подред. Трябва да знаете, че всички ние освен госпожа Бол работим във фирмата „Брик“, която произвежда пържените сухарчета за не по-малко прочутия бульон „Брик“. Миналата година нашата фирма организира конкурс. Госпожа Бол събра хиляда точки и спечели втора премия. А според условията вторият получава награда наклонената кула в Пиза. Ето вече триста години нашите летящи дискове постоянно ви наблюдават. Ние много добре знаем вашата кула. И когато тя бъде поставена в градината на госпожа Бол, при нея несъмнено ще идват да ѝ се полюбуват любопитни от цяла Карпа.

По време на обяснението кметът стоеше със зинала от изумление уста. И едва когато карпиянецът замлъкна, той (наистина не веднага) се опомни. Тикайки в устата си лулата от обратния ѝ край, той ядосано я изплю и най-сетне рече:

— Действително ли искате да ни откраднете кулата, за да я дадете на тая бърбрица? Комисар, изпълнете своя дълг: арестувайте тези господа и ги отведете на сигурно място.

— Спокойно, спокойно — каза чужденецът. — Вие не сте в състояние да попречите на плановете ни. Погледнете нагоре.

А горе, на двеста метра от Земята, кротко се полюляваха летящи дискове.

— Ние не сме въоръжени — продължи карпиянецът, — но съпровождащите ни лица притежават най-съвършени оръжия от

всякакъв тип. Естествено атомни. При първия ми сигнал градът ще се превърне в купчина пепел. Това нрави ли ви се?

— На работа! — промърмори Карлето Паладино. Докато се водеха преговорите, той сне куфарчето си и го постави на земята.

— Е, как се споразумяваме? — запита преводачът, повишавайки глас.

Кметът и полицейският комисар изплашено се спогледаха, а цялата тълпа мълчеше подтиснато. Чуваше се само как някаква жена викаше силно: „Джорджина! Ренато!“ Тия благословени деца постоянно се изплъзваха от бдителното майчино око.

И изведнъж се случи неочакваното: наклонената кула изчезна. Тълпата дружно ахна от изумление.

— Какво сторихте с кулата? — запита със сподавен глас кметът.

— Ето я. Ние само я смалихме по размери, за да облекчим превоза. Когато пристигнем на Карпа ще ѝ възвърнем предишния вид.

Там, където преди секунда се възвисяваше в своята величествена красота наклонената кула, сега стоеше мъничка куличка, твърде подобна на сувенирите, с които търгуваше Карлето Паладино.

А после ето какво се случи.

Преди карпияните да успеят да вземат кулата и да си я сложат я джоба, през полицейския кордон се промъкна валчесто човече и с вопъл се хвърли върху жалкото подобие на знаменитата кула. Така вярното куче с жален вой ляга до трупа на умрелия си господар. Изненаданите карпияни не успяха изведнъж да реагират както трябва. Но в следващия миг те сграбчиха нарушителя на реда, вдигнаха го насила и измъкнаха от ръката му куличката. А после отново го тръшнаха на земята — нека си поплаче.

Карлето стана, като че ли нищо не бе се случило, изгърси си сакото и веднага изчезна.

— Това е всичко — каза преводачът. — Мисията, която ни бе възложена от фирмата „Брик“, е изпълнена. Остава само да се сбогуваме с вас.

— Вървете по дяволите — не се сдържа кметът. — Това е истински бандитизъм. Когато и да е, вие дълбоко ще се разкайвате за стореното. След време и ние ще имаме летящи дискове.

— Бульони и конкурси с премии вече имаме — викна някой от тълпата.

— Ще се разкайвате — повтори кметът.

Карпияните се бяха отправили към кораба си, когато до тях се приближи Карлето Паладино.

— Господа чуждоземци — покорно се обърна той. — Имам една молба към вас... След като госпожа Бол вече си получи сградата... може би вие ще се съгласите...

— Какво именно?

— Разбирате ли, аз отдавна имам мраморен модел на кулата? Не бихте ли могли да го увеличите до естествената ѝ големина? Тогава ще имаме осезаем спомен за нашата скъпа кула.

— Но нали това няма да бъде оригиналът! — изумено възкликна преводачът.

— Какво да се прави, като няма друга, ще се задоволим и с такава.

Преводачът обясни на колегите си в какво се състоеше молбата на този чудак и те високо се разсмяха. После взеха модела на кулата, поставиха го на мястото му, надвесиха приборите си и — щрак! — в миг израсна наклонена кула в естествена големина.

„Позор, гнусна подигравка! Защо ни е фалшива кула? Все едно вместо кафе да пиеш цикория!“ — възмути се кметът.

Но Карлето го подръпна за ръкава и му прошепна нещо на ухото. А карпияните нищо не забелязаха и за нищо не се досетиха — те вече седяха в кораба си и след минута се понесоха в синьото небе.

И изведнъж пред очите на изумената тълпа почетният кмет затанцува.

— Горкият, подлудял е от сътресението! — съкрушено промълвиха туристите.

— Глупци, некадърници! — развика се Карлето. — Нима истинският пизанец може да допусне да измъкнат под носа му кулата? Вие даже не забелязахте, че я смених. Престорих се, че плача, и в това време им подхвърлих сувенирче. За двеста лири, а с отстъпка сто и петдесет! Това си е нашата, истинската кула! Погледнете я внимателно, докоснете я с ръка, прочетете всички имена, които сте надраскали по стените ѝ!

— Той говоря истината, вярно е! — раздаде се женски глас от тълпата. — Ето имената на децата ми: Джорджина и Ренато. Те едва тая сутрин ги надраскаха, разбойниците.

Трябва ли да добавим, че тълпата понесе триумфално Карлето Паладино по площада. Туристите, без да се пазарят, купиха всичките му сувенири.

Единствен кметът не можа да се успокои. Само при мисълта, че тия глупци от Карпа бяха изминали милиарди километри, за да вземат от Земята евтиния сувенир на находчивия Карлето, отново се задушаваше от смях.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 13/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.